

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1299/2014
27.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.К., због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 30. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Р.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бечеју К 19/14 од 28.04.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 933/14 од 01.10.2014. године, у седници већа одржаној 27.01.2015. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бечеју К 19/14 од 28.04.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 933/14 од 01.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју К 19/14 од 28.04.2014. године окривљени А.К. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 30. став 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 24.02.2014. па на даље.

Истом пресудом окривљени на основу члана 264. став 4. ЗКП-а ослобођен у целости од обавезе накнаде трошкова кривичног поступка, док је оштећена Д.В., на основу члана 258. став 4. ЗКП-а, упућена ради остварења имовинскоправног захтева на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 933/14 од 01.10.2014. године одбијене су, као неосноване, жалбе браниоца окривљеног А.К. и Основног јавног тужиоца у Бечеју и потврђена пресуда Основног суда у Бечеју К 19/14 од 28.04.2014. године.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 483. ЗКП-а, бранилац окривљеног А.К., адвокат Р.М. поднео је захтев за заштиту законитости, због повреда одредаба: 438. став 2. тачка 1; 438. став 1. тачка 7. и члана 439. тачка 1. до 3. све у вези члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, уз предлоге да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Новом Саду на поновни поступак одлучивања по жалби одбране или да укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак али пред измењеним већем.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а, уз образложење да се побијане пресуде заснивају на незаконито прибављеном доказу - записнику о саслушању осумњиченог А.К. сачињеном од стране МУП-а РС Бечеј, број 47/14 дана 24.02.2014. године. По ставу одбране исти доказ је незаконит јер је окривљени припадник ... националности, матерњи језик му је ..., а због живота у месту П. са већинским мађарским становништвом, мађарски језик доста добро познаје и истим се служи, док српски језик и писмо веома слабо и недовољно разуме. Суд је у складу са одредбом члана 11. ЗКП-а окривљеном морао да обезбеди Уставом и законом гарантовано право да у току поступка употребљава свој језик и писмо. Како му је наведено право ускраћено, предметни записник МУП-а и признање окривљеног да је извршио предметно кривично дело, констатовано на истом записнику, се не могу сматрати законито прибављеним доказом у кривичном поступку нити могу представљати законито прибављени доказ. При томе, по ставу одбране, овај доказ је једини доказ на коме се заснивају правноснажне пресуде које се побијају овим захтевом.

Врховни касациони суд ове наводе у захтеву оцењује као неосноване јер је предметни записник МУП-а РС Бечеј број Ку 47/14 од 24.02.2014. године прибављен по свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку. Како су идентични наводи одбране већ истицани у жалби изјављеној против првостепене пресуде и како их је другостепени суд одбио као неосноване, овај суд упућује на дате разлоге другостепеног суда, као јасне и довољне, у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а. Побијане пресуде се заснивају на доказима које је првостепени суд извео у законито спроведеном поступку на главном претресу, изведене доказе првостепени суд је у пресуди појединачно навео, а затим је исте оценио у смислу члана 16. став 3. ЗКП-а, те у редовном кривичном поступку нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а.

Такође се у захтеву браниоца окривљеног указује и на повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП-а уз образложење да је од самог почетка кривичног поступка једина правилна правна квалификација дела могла бити кривично дело оштећење туђе ствари на штету приватне имовине оштећене Д.В., у ком случају се гоњење предузима по приватној тужби оштећеног лица.

С`тим у вези следе и наводи у захтеву браниоца окривљеног да је побијаним пресудама повређен и кривични закон по питању да ли је дело за које је окривљени гоњен кривично дело у смислу одредбе члана 439. тачка 1), те да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, одредба члана 439. тачка 2) ЗКП-а. Одбрана налази да радње које је предузео окривљени А.К. у конкретном догађају, представљају припремне радње за извршење кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 30. КЗ, а како припремне радње за ово кривично дело нису кажњиве, то нема кривичног дела.

Међутим, Врховни касациони суд и ове наводе у захтеву оцењује као неосноване, с`обзиром на то да из чињеничног описа радње извршења кривичног дела за које је окривљени А.К. оглашен кривим, као у изреци првостепене пресуде, произлазе сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела тешке крађе у покушају из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 30. став 1. КЗ, те је на предметне радње окривљеног А.К. правилно примењен закон и исте су правилно правно квалификоване као кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 30. став 1. КЗ, за које кривично гоњење предузима надлежни јавни тужилац.

Дакле, Врховни касациони суд је нашао да правноснажним пресудама нису учињене повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП-а, нити повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП-а, те да су супротни наводи у захтеву браниоца неосновани.

Захтевом браниоца окривљеног А.К. се указује на повреду кривичног закона - одредбу члана 439. тачка 3) ЗКП-а, наводима да је одлука о изреченој кривичној санкцији погрешна, јер је окривљеног требало ослободити од оптужбе било због непостојања кривичног дела или због недостатка доказа.

Овај суд налази да одлуком о кривичној санкцији нижестепени судови нису повредили закон, јер је окривљени А.К. осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, уз урачунавање временаведеног у притвору, што је у оквиру законом прописане казне за предметно кривично дело (дакле, у оквиру прописане казне затвора од једне до осам година), а став одбране да је окривљеног требало ослободити од оптужбе, бранилац окривљеног заснива на сопственој оцени изведених доказа и одбране окривљеног А.К. дате у редовном кривичном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом одредбе члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,

Председник већа-судија,

Олгица Козлов, с.р.

Драгиша Ђорђевић, с.р.